

UITGESPROKEN

Voetballer Bryan Ruiz van FC Twente klaagt niet over blessures of overbelasting. In de Volkskrant:

Bryan Ruiz. Foto ANP

„Ik rust wel uit als ik eenmaal dood ben.”
Idem:
 „De spelers van Barcelona en Real Madrid zijn niet anders dan dit ritme gewend, dus waarom zou ik klagen? Zo gaat dat in de top.”

Oud-voetballer Henk van Ramselaar kreeg in 1975 de langste schorsing ooit in Nederland: 2,5 jaar, omdat hij de scheidsrechter had geschopt. In Algemeen Dagblad:

„Spijt? Nee hoor. Ik was absoluut geen lieverdje, maar dit had puur met onrecht te maken. Ik vond het NSB-streken.”
Idem:
 „Ik had in die tijd wat familieperikelen. Dat neem je mee naar het veld. Bij Suarez zie je ook aan alles dat hij gefrustreerd is en niet lekker in zijn vel zit. Hij moet even lekker met vakantie.”

Sven Kramer heeft liever niet dat ijsstadion Thialf gerenoveerd wordt. In de Telegraaf:

„Renoveren is een typisch Nederlands staaltje van pappen en nathouden. Thialf is hopeloos verouderd. De manier van ijs maken dateert uit de vorige eeuw en de voorzieningen zijn gewoon slecht.”
Idem:
 „Zelfs op een eenvoudige ijsbaan als Salt Lake City zijn koud- en warmbaden in de kleedkamers. In Thialf zijn we al blij als er geen legionella uit de kraan komt.”

Feyenoorder André Bahia kent zijn kwaliteiten maar al te goed. In Metro:

„Ik ben geen Messi of Ronaldinho die op hun achttiende al de beste waren. Alleen met hard werken word ik beter.”

AZ-trainer Gertjan Verbeek over zijn tijd met Afonso Alves bij Heerenveen. In Voetbal International:

„Ik heb één seizoen het team op

Oud-topschaatser Jos Valentijn is het er niet mee eens dat schaatsters de marathon combineren met de langebaan. In De Telegraaf:

„Het schaatsen is geen snoepnet, waar je de ene keer een lolly uitpakt en de andere keer een Mars. In topsport draait het om keuzes maken, dat gebeurt te weinig.”

Denny Landzaat had aan het begin van het seizoen geen club, maar staat nu in de basis bij FC Twente. In Trouw:

„Eerst speel ik met al die jongens van Fysiomed tegen VVA/Spartaan. Nu speel ik alsnog in de Champions League. Mooi toch?”

Trainer Michel Preud'homme van FC Twente wil Theo Janssen zijn sigaretten niet afnemen. In Algemeen Dagblad:

„Ik sluit niet uit dat Theo iets verliest als hij niet meer mag roken. Je moet je ook lekker voelen om optimaal te presteren.”

Complimenten van Lee Westwood, de nummer een van de wereld, voor golfer Joost Luiten. In De Telegraaf:

„Deze jongen heeft alles in zich om de top te halen. Hij heeft talent voor deze sport, maar vooral mentaal is hij enorm sterk.”

Gaby Minneboo, vijfvoudig wereldkampioen stayeren bij de amateurs, in Wieler Revue:

„Ik was 13 jaar en aan de andere kant van het kanaal naar Hellevoetsluis reed een groepje wielrenners. Dat wilde ik ook. Maar ik had alleen een damesfiets waar ik melkbussen mee ophaalde.”

Bas van der Veldt spreekt het publiek toe voorafgaand aan AZ-Heerenveen (onder). Alle 17.000 fans kregen zaterdag van de shirtsponsor een sjaltje. Foto's Ed van de Pol

HOOFDSPONSOR VAN AZ: 'IK BEN EEN NERD DIE KAN PRATEN'

'Proost Bas!', roepen de fans

DOOR THEO BRINKMAN

BAS VAN AFAS

ALKMAAR - „Bassie, Bassie!” Een gejuich klinkt in het supportershome. Bas van der Veldt heeft in een paar seconden honderden nieuwe vrienden gemaakt.

Het is kwart over negen, drie kwartier na afloop van AZ-Heerenveen, en hij heeft net in het stampvolle supportershome de microfoon gepakt. „Het is hier nog gezellig dan in de Amstel Lounge!”, roept hij. Opnieuw gejuich. „En daarom leek het me wel leuk om een rondje van de zaak te geven.” Nog harder gejuich. Fans die anders nooit een biertje halen, lopen nu met grote kannen bier in het rond. „Proost Bas! De muziek gaat voluit: „Ooooooh wat is het toch fijn, om AZ'er te zijn.” Het bezoek aan het supportershome is voor Van der Veldt - zeg maar Bas - het slot van een drukke middag en avond. Het is vandaag een beetje Afas-dag bij AZ. Het softwarebedrijf heeft op 250 klanten uitgenodigd om de wedstrijd bij te wonen. Daarnaast is er een opmerkelijke actie: alle toeschouwers krijgen een AZ-sjaal - met natuurlijk ook de bedrijfsnaam erop. Zeventienduizend sjaals worden

Bijna twintig jaar was Dirk Scheringa shirtsponsor van AZ. Nu is Afas de grootste geldschieter. Algemeen directeur van het softwarebedrijf is Bas van der Veldt, 34 jaar oud pas. Maar wie is Bas van der Veldt eigenlijk?

uitgedeeld. „Nog nooit vertoond, heb ik me laten vertellen”, zegt Bas. „Het kost zestigduizend euro, maar dan heb je ook wat.” Het past wel bij hem. Opvallende dingen bedenken: Bas is er goed in. „Hij is een entertainer”, zegt zijn vader Ton, gevraagd naar de kwaliteiten van Bas. Ton van der Veldt (56) is een van de twee oprichters van Afas. Samen met compagnon Piet Mars begon hij veertien jaar geleden het softwarebedrijf. Twee jaar geleden namen hun zoons de directie over. Zo werd Bas op zijn 32e algemeen directeur en boegbeeld van het bedrijf. „Ja, Bas is nog jong, maar hij heeft genoeg bagage”, zegt senior. „Hij heeft de goede opleiding en is een ondernemer. En wat ik zeg: hij is een entertainer. Da's ook belangrijk in deze branche. Want tsja, wat is software nou helemaal. Je ziet

het niet, je voelt het niet, dus hoe breng je dat aan de man? Dan moet je een beetje op kunnen vallen.” Dat gebeurt onder meer door regelmatig bij Harry Mens aan te schuiven in het tv-program-

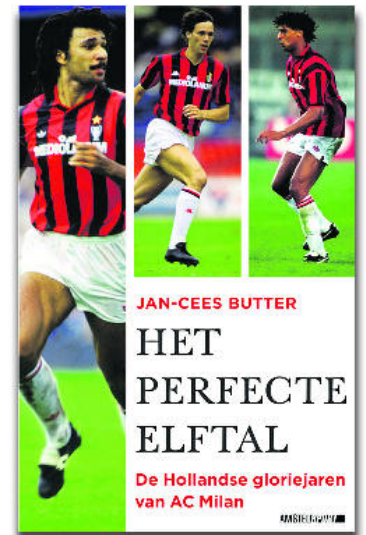
ma Business Class. Mens kondigt hem steevast aan als 'Bas van Afas'. Dat begon zo: Van der Veldt senior was jaren geleden een keer te gast in het programma. „Dat sloeg zo aan dat we dachten 'dit moeten we vaker

doen'. Maar ja, wie moest er dan gaan zitten? Nou, Bas dus. Die heeft een jonge frisse kop, tussen al die oude mannen in dat programma.” Een jonge frisse kop. Na de geitenwollen sokken van Dirk heeft AZ nu 'Bas van Afas', met modieuze blauwe Van Bommels aan de voeten en een stijlvolle getailleerde zwarte jas om het lijf. Hoe Bas is? „Een toffe gozer”, zegt Remco Strik, voorzitter van de supportersvereniging. „Een vlotte kerel. Open. Heel toegankelijk”, zegt Toon Gerbrands, directeur van AZ. Dat blijkt deze zaterdag ook wel. Het 'hé Bas, hoe is het' is niet van de lucht. Bas, geboren en getogen in Kudelstaart, studeerde Bedrijfsinformatie Systemen aan de Universiteit van Amsterdam. „Daar zit economie en informatica in. Ik zeg altijd: ik ben een nerd die kan praten”, aldus de hoofdpersoon zelf. Kort voor de aftrap van AZ-Heerenveen spreekt Bas vanaf de middenstrip de fans toe. Twee uur eerder heeft hij al even droog geoeft. Even het geluid testen en wennen aan de microfoon. „Rettekkettekket!!!!” roept hij tegen de lege tribunes. Geen angst, geen gêne. „Wauw, dit is

wel heel gaaf, zeg”, schalt het in het stadion. „Geef die man een draadloze microfoon en hij gaat helemaal los. Een natuurta- lent”, zegt iemand van het geluid. Dat blijkt ook als het voor het echie is. Bas weet hoe hij de fans moet inpakken. „Dit is niet het grootste stadion, maar wel het gezelligste!” Applaus rolt van de tribunes. „AZ heeft niet de meeste supporters, maar wel de leukste!” Gejuich. Een zee van sjaltjes. „Zoook, dit was wel kicken, ja”, zegt Bas, eenmaal weer binnen, tegen echtgenote Lucia, die met dochtertje Angelina (11 maanden) in de warme bestuurskamer zit. De wedstrijd gaat niet helemaal naar wens. Na overwinningen op Ajax en Twente lijkt AZ nu verrassend te gaan verliezen van Heerenveen. In de laatste minuut maakt Kolbeinn Sigthórsson er 2-2 van. Toch nog een punt in Alkmaar. „Ik dacht 'het zal toch niet gebeuren dat we 17.000 sjaals uitdelen en dat we verliezen'. Er zijn misschien ook mensen die dan uit bijgelooft zo'n sjaal gaan associëren met een nederlaag. Nu komen we met 2-2 goed weg. Een geweldige dag met een benauwd einde, zeg maar.”

BOEKENKAST

In de boekenkast staan recensies van onlangs verschenen sportboeken.

De Hollandse jaren van AC Milan

■ Het perfecte Elftal. De Hollandse gloriejaren van AC Milan. Auteur: Jan-Cees Butter. Uitgeverij AmstelSport. ISBN 9789048200603, euro 18,95.

Zo'n twintig jaar geleden was AC Milan, onder leiding van trainer Arrigo Sacchi, het toonaangevende elftal in Europa. Journalist Jan-Cees Butter ging op zoek naar het geheim van het team en schreef het boek *Het Perfecte Elftal*. Kijken in het verleden levert ook deze keer weer fijne anekdotes op. Zo ging een jeugdige Sacchi begin jaren zeventig, wanneer hij voor zijn baan als schoenverkoper in Amsterdam was, altijd even kijken naar de trainingen bij het grote Ajax van Rinus Michels en Stefan Kovács. „Sacchi was er heilig van overtuigd dat zijn visie met termen als pressing, forcing en *diffendere a zona* (zoneverdediging), een nieuwe dimensie zou geven aan het voetbal,” schrijft Butter. De revolutie die trainer Sacchi in vier seizoenen (1987-1991) bij de Italiaanse club bewerkstelligde verweeft Butter kundig met portretten van de drie Nederlandse sterren: Marco van Basten, Frank Rijkaard en Ruud Gullit. Verder volgt hij nauwgezet de competities en schenkt extra aandacht aan de belangrijkste wedstrijden. Een eenduidig antwoord op de vraag wat het team zo sterk maakte geeft het boek niet. Was het de visie van Sacchi en de ijzere discipline die hij van zijn spelers eiste? Waren het de Nederlandse spelers die met hun nadruk op speellezier de Italianen sterk beïnvloedden? Of waren het gewoon de superieure kwaliteiten van de spelers die dit elftal een onoverwinnelijke uitstraling gaven? „Alle componenten kloppen gewoon,” zei Van Basten in 1990 als verklaring voor het succes. De meest waarschijnlijke verklaring is inderdaad dat het een combinatie was van alle genoemde zaken. Maar dat maakt de titel van het boek - *Het Perfecte Elftal* - ook enigszins misplaatst. Zoals Butter in zijn boek duidelijk laat zien, ging er namelijk ook veel mis. Van Basten die sukkelde met zijn enkel en het nooit goed kon vinden met Sacchi. Gullit die soms teveel ging geloven in zijn onantastbare status. De privéproblemen van Rijkaard. Het verstandshuwelijk tussen Berlusconi en Sacchi. En misschien nog wel belangrijker: ook onder de volgende trainer Fabio Capello werd bij vlagen briljant gevoetbald.

ARTHUR VAN DEN BOOGAARD

WISSELUUHH

Wisseluuuh is een wekelijkse column van een sportredacteur van het Noordhollands Dagblad

WK 2018

Slecht nieuws voor Nederland en België, de afgelopen tijd. 'We' willen het WK van 2018 organiseren, maar de Fifa is niet erg enthousiast. De landjes doen hun best, maar het moet beter! Daar kwam het rapport van de wereldvoetbalbond zo'n beetje op neer. Daarna werd bekend dat de Zuid-Amerikaanse landen gaan stemmen op Spanje en Portugal, onze concurrenten. Kortom: zeg maar dag tegen dat WK, wisten de media. We hoeven donderdag, als de Fifa de beslissing neemt, niet eens meer te kijken. Maar gelukkig hebben we Harry Been, de welbespraakte en altijd kalme secretaris-generaal van de KNVB. We kunnen rustig gaan slapen: al die conclusies van de media waren namelijk veel te voorbarig. Aldus Harry Been, die tevens directeur van het HollandBelgium Bid is. Over het rapport van de Fifa schudde Been een onliner uit de mouw. „Het is geen zesje, het is geen zeventje, het zit in de buurt van een acht.” Kijk, dan ziet zo'n rapport er ineens een stuk beter uit. Been legde uit waar het misverstand in zat. Er waren inderdaad wel wat punten waarop we niet uitblinken, maar dat waren nou net de zaken die er niet zo toe doen. Hetels en trainingsvelden. Gymnastiek en handvaardigheid, zeg maar. Daar mag je best een vijf voor hebben, wat maakt het uit. De echte vakken, daar gaat het om. En daarin doen we het goed, aldus Been. En dan waren er die Zuid-Amerikaanse stemmen. „Als we naar Spanje gaan, voelt dat voor ons als thuiskomen”, zeiden de Zuid-Amerikanen. Ach, zei Been, ja dat is inderdaad zo. Maar zodra die twee landen eruit liggen, kan de Zuid-Amerikaanse stem wel eens naar ons gaan. Want ze zijn erg enthousiast over ons. „We staan inmiddels ook prominent op hun website. Met een foto.” Harry Been zou zelfs van de PVV een keurige partij weten te maken. „Knap hè, van Hero Brinkman. In het donker zonder licht met honderd kilometer per uur rijden en dan tóch geen ongeluk veroorzaken. Dan krijg je voor stuurmanskunst geen zesje, geen zeventje, maar een acht.” Tot donderdag klampen we ons vast aan het ongebedelde optimisme van Harry Been. Daarna weten we: we hadden een vijf, en toch echt niet hoger. THEO BRINKMAN